

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **České přístavy, a. s.**, se sídlem Jankovcova 1627/16a, Praha 7, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Městská část Praha 7, se sídlem U Průhonu 1338/38, Praha 7, II) Povodí Vltavy, státní podnik, se sídlem Holečkova 3178/8, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2023, čj. MHMP 205768/2023, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2023, čj. 3 A 6/2023-78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se pozastavují účinky rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2023, čj. 3 A 6/2023-78.
- II. Osobě zúčastněné na řízení I) **se ukládá** povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo jako opožděné zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7, stavebního úřadu, ze dne 23. 9. 2022, čj. MČ P78 334873/2022/SU/Vav. Tímto rozhodnutím stavební úřad na žádost osoby zúčastněné na řízení I) vydal společné povolení záměru „Park U Vody“, Praha 7 – Holešovice, jehož předmětem je komplexní návrh krajinářsko-architektonického řešení úpravy stávajícího městského parku.

[2] Městský soud rozhodnutí žalovaného v záhlaví označeným rozsudkem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalobkyně měla být podle soudu považována za hlavního (kvalifikovaného) účastníka společného územního a stavebního řízení. Vzhledem k tomu, že byla opomenutým účastníkem řízení a nebylo jí doručeno rozhodnutí stavebního úřadu, měla možnost podat odvolání do 90 dnů ode dne, kdy se s tímto rozhodnutím seznámila.

Odvolání podané žalobkyní 33. den ode dne, kdy se s rozhodnutím stavebního úřadu seznámila, tak mělo být posouzeno jako včasné a žalovaný se jím měl věcně zabývat.

II.

[3] Osoba zúčastněná na řízení I) (stěžovatelka) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Stavba projektu, který představuje významnou investiční akci stěžovatelky, byla zahájena a aktuálně běží.

[4] Stěžovatelka návrh na odkladný účinek odůvodňuje v první řadě poskytnutými dotacemi na realizaci projektu. Na zhotovení stavby byla uzavřena smlouva o dílo v hodnotě přibližně 41 milionů Kč a na projekt schválená dotace ve výši přibližně 21 milionů Kč z výzvy „Bergen“ Státního fondu životního prostředí ČR na implementaci vybraných přírodně blízkých adaptačních a mitigačních opatření, z programu „Životní prostředí, ekosystémy a změna klimatu“, financovaného z Norských fondů 2014–2021 (dále jen „dotace Bergen“). Výdaje musí být podle smlouvy o poskytnutí podpory z tohoto programu vynaloženy nejpozději do 30. 4. 2024. Na realizaci projektu byla schválena též žádost o poskytnutí účelové investiční dotace z rezervy hl. města Prahy na spolufinancování projektů EU/EHP ve výši 13 milionů Kč a žádost o poskytnutí dotace hl. m. Prahy na projekty související s naplňováním cílů hl. m. Prahy v rámci „Strategie adaptace hl. m. Prahy na změnu klimatu“ ve výši 5 milionů Kč. I tyto dotace mohou být potenciálně v ohrožení. Ke konci srpna 2023 byly realizovány práce v hodnotě přibližně 6,5 milionů Kč. Následující měsíc byl sice realizován další významný rozsah stavebních prací (kdy konečné číslo nákladů ještě není k dispozici), ale k celkové částce schválených dotací ještě podstatná částka zbývá. Pokud se nedokončí projekt v daných termínech, tak hrozí nejen ztráta nedočerpané dotace, ale i její celkové vrácení. Uvádí proto, že jí v případě nepřiznání odkladného účinku hrozí škody v částkách řádově desítek milionů korun.

[5] Stěžovatelka dále uvádí, že ani z technologických důvodů není možné, aby stavba byla zastavena. Byly totiž mimo jiné zahájeny práce přímo v korytě řeky (byl částečně demontován stabilizační kryt), které je nutné dokončit, neboť v případě vyšších průtoků v řece by hrozily materiální škody. Dále byly zahájeny koordinované stavby cyklostezek – Cyklo A1, úseky Za Elektrárnou-Varhulíkové a Stromovka-Varhulíkové, kterou realizuje Technická správa komunikací hl. m. Prahy, a.s. (dále jen „TSK“) s rozpočtem ve výši 14 milionů Kč. Dokončení těchto staveb je podmíněno dokončením některých objektů stavby Parku U Vody a v případě zastavení prací na tomto projektu by hrozily i škody na straně TSK.

[6] Realizace projektu je též ve veřejném zájmu. Jedná se totiž o dlouhodobě zanedbané území, které má potenciál se stát významným rekreačním územím pro obyvatele dolních Holešovic, kde je aktuálně zelených ploch velmi málo. Oproti tomu „vlečka“, kterou hájí žalobkyně, je již dlouhodobě úředně i fyzicky nefunkční tratí, která nikam nevede, neboť její napojení na železnici bylo odstraněno. V podstatě se jedná dnes již o volně položené kolejnice, které chátrají, zarůstají náletovými dřevinami a žalobkyně je nijak neužívá ani neudržuje. Do konstrukce kolejí nicméně stavba nezasahuje, natož nevratně, takže žalobkyni provedením prací (a jejich případnou demontáží) nehrozí žádná újma.

pokračování

[7] Stěžovatelka doplnila návrh na přiznání odkladného účinku o vyjádření osoby zúčastněné na řízení II) ze dne 12. 10. 2023, podle kterého není stavební práce možné ukončit nebo přerušit, protože je výrazné riziko narušení celistvosti a stability břehu v případě zvýšení průtoku.

[8] Žalovaný se plně ztotožnil s podaným návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl, aby kasační soud tomuto návrhu vyhověl.

[9] Žalobkyně naopak vyjádřila nesouhlas s přiznáním odkladného účinku. Tvrdí, že škoda za nedodržení podmínek dotace Bergen tvoří pouze 3 % z poskytnuté dotace, tedy přibližně 600 tisíc korun. Odkazuje se přitom na čl. VII odst. 4 a čl. II smlouvy o poskytnutí podpory dotace Bergen. Termín pro realizaci akce lze podle čl. 5.5 výzvy dotace Bergen prodloužit. Stěžovatelka navíc již při podání žádosti o dotaci věděla o vlastnickém právu žalobkyně k vlečce, důsledky jejího liknavého postupu nelze přenášet na žalobkyni. „Napjatost“ dotačních termínů nastala z důvodů na straně stěžovatelky. Ta podle žalobkyně ani neprokázala, že by včasné dokončení stavby bylo ohroženo, část stavby má být dokončena až v květnu a červnu 2024, tedy po uplynutí termínu pro dosažení výsledků dotace Bergen. Jde-li o další dotační tituly, u nich stěžovatelka neprokázala (i) že by tvrzené dotační programy vůbec existovaly, (ii) že by z nich byly čerpány jakékoliv prostředky, či že by k jejich poskytnutí mělo dojít alespoň v budoucnu a (iii) že by eventuálně poskytnuté prostředky byly ohroženy v důsledku nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Vyjádření zhotovitele, o které opírá tvrzení ohledně nemožnosti zastavení stavby kvůli pracím přímo v korytě řeky, není podle žalobkyně objektivním důkazem, protože je v projektu zainteresovaný. Jedná se navíc o zcela obsoletní dokument, neboť dané stanovisko vycházelo ze zvýšeného vodního stavu v době svého vydání a jistou relevanci mělo snad jen pro břehové úpravy. Zvýšený vodní stav však již pominul a stěžovatelka se v poslední době namísto břehovým úpravám věnuje zejména zásahům do vlečky. I kdyby tvrzení o nepřerušitelnosti prací bylo pravdivé, měla stěžovatelka dostatečný časový prostor k provedení vhodných opatření a zajištění staveniště, protože nepřerušitelnosti prací se nelze dovolávat donekonečna.

[11] K tvrzení ohledně škod na straně TSK z vyjádření plyne, že žalobkyně TSK opakovaně upozornila na zásadní vady řízení o společném povolení Parku U Vody. TSK věděla i o probíhajícím soudním přezkumu. Samotná existence povolení k realizaci cyklostezky představuje právo, nikoliv povinnost k zahájení stavby. Započne-li TSK s realizací stavby s vědomím rizika, činí tak na vlastní odpovědnost s vědomím možných negativních důsledků, které za takové situace nelze klást k tíži žalobkyni a jím chráněným zájmům.

[12] Co se týče argumentace veřejným zájmem, žalobkyně tvrdí, že dané území je stabilizované, nehrozí na něm žádné chátrání ani ohrožení života, zdraví či majetku osob. Místo není možná v současné době esteticky atraktivní, což však není z pohledu § 73 odst. 2 s. ř. s. relevantní. Při nepřiznání odkladného účinku bude pouze zachován status quo řešeného území. V tom s ohledem na výše uvedené nelze spatřovat žádnou újmu, natož vážnou či nenahraditelnou.

[13] Dále se žalobkyně věnuje tomu, jaká újma by vznikla jí, pokud by soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Přímě do prostoru kolejíště vlečky (do jejího svršku, mezi kolejnice a jednotlivé pražce) má být vsypáván, ukládán a hutněn stavební materiál. Přímě vedle jednotlivých kolejnic mají být z obou stran koleje upevňovány dřevěné hranoly, které budou ležet přímě na šroubech, které kolejnici k pražcům připevňují. Ty budou připevněny k povrchu vlečky ocelovými tyčemi, které budou více jak půl metru zatloukány do prostorů mezi jednotlivé pražce a budou tak přímě do svršku a spodku vlečky zasahovat. Tím se znemožní průjezd kola drážního vozidla a bude zasaženo do funkčnosti vlečky. Okolí vlečky bude stavebně a vegetačně upraveno do takové míry, že obnovení budoucího provozu na vlečce bude z bezpečnostního hlediska podle drážních předpisů absolutně vyloučeno. Během realizace stavebního záměru se po prostoru vlečky budou pohybovat dělníci a stavební technika a po jeho realizaci bude tento pohyb probíhat ještě intenzivněji ze strany veřejnosti, což žalobkyně neakceptuje. Je z povahy věci nemyslitelné, aby vlečka nebyla prováděním stavebního záměru ohrožena, když prochází stavebním záměrem Parku U Vody a půlí jej na dvě části. Vlečka bude neustále vystavena stavební činnosti po obou stranách a je tedy takřka nevyhnutelné, že dojde ke vzniku vážné škody. Dále žalobkyně uvádí, že přímý zásah do vlečky a její funkčnosti představuje také plánovaná demontáž trakčního vedení vlečky či záměr výkopových prací realizovaných přímě pod vlečkou za účelem umístění inženýrských sítí. Na základě uvedených příkladů tvrdí, že by zásah do vlečky byl nevratný.

[14] Žalobkyně také tvrdí, že jí již nyní vznikla újma protiprávním jednáním stěžovatelky. Ta totiž zcela vědomě nerespektovala předběžné opatření zakazující provádění stavby, za což jí soudní exekutor uložil pokutu ve výši 100 000 Kč. V provádění stavby navíc pokračuje i poté, co na základě právní moci rozsudku městského soudu pozbyla pravomocné společné povolení. Stavební činnost nadto zintenzivňuje, a to opět obzvlášť v místě vlečky či jejího nejtěsnějšího okolí, ačkoliv zároveň tvrdí, že infrastruktura zasahující do vlečky tvoří zcela marginální část projektu.

[15] Žalobkyně také uvádí, že by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s veřejným zájmem. Jádrem rušícího důvodu v rozsudku městského soudu je opomenutí účastenství žalobkyně, což je nejzávažnější myslitelná procesní vada. V důsledku této vady nemohlo společné územní a stavební řízení naplnit svůj zákonný účel, jímž je i ochrana záměrem dotčených vlastníků pozemků či staveb. Další rozpor s veřejným zájmem žalobkyně spatřuje v hrozbě pro rozvoj vlečky a přístavu. Vlečka je totiž součástí veřejného přístavu s ochrannou funkcí Praha – Holešovice. Tento přístav provozovaný žalobkyní je součástí transevropské dopravní sítě (TEN-T), proto je zájmem jak žalobkyně, tak zájmem veřejným, aby v budoucnu došlo k dalšímu rozvoji přístavu Praha-Holešovice a s tím spojeného obnovení provozu na vlečce (k čemuž žalobkyně odkázala na judikaturu Krajského soudu v Praze). Obnovení provozu na vlečce je právně i fakticky možné, ale provedením zásahů je tato možnost ohrožena. Z projektové dokumentace stavebního záměru je navíc patrné, že má dojít i ke znemožnění silničního napojení veřejného přístavu (v případě vydání kolaudačního rozhodnutí k projektu má dojít k zákazu vjezdu a výjezdu vozidel o hmotnosti 14 tun a vyšší do řešeného území a fakticky tedy i ke zrušení přístupové trasy nákladní dopravy do přístavu).

III.

[16] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku.

[17] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. platí, že kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, čímž prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského (městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem případně zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro případy specifikované v § 73 odst. 2 s. ř. s. (ve spojení s § 107 s. ř. s.). Podle tohoto ustanovení soud přizná žalobě (kasační stížnosti) odkladný účinek, jestliže (i) by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro navrhovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže (ii) to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[18] Podle citovaného ustanovení soud při rozhodování o odkladném účinku poměřuje závažnost újmy, která může vzniknout stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která může naopak vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Možná újma hrozící stěžovateli přitom musí být nepoměrně větší, a zároveň nesmí být přiznání odkladného účinku v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Vyžaduje se tedy zároveň poměrování hrozící újmy s mírou rozporu přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, k tomu, aby kasační stížnosti mohl být takový účinek přiznán, musí navrhovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Povinnost tvrdit a osvědčit vznik újmy má tedy stěžovatel (např. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32, či ze dne 23. 1. 2014, čj. 6 Ads 99/2013-11). Důvody možného vzniku újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele; ten tedy musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to dovozuje. Lze zdůraznit, že v rámci posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku se soud nezabývá námitkami ve věci samé.

[19] Kasační soud se nejprve zabýval tvrzenou újmou související s uvedenými dotačními tituly a jejich potenciálním ohrožením v případě nepřiznání odkladného účinku. Co se týče dotace Bergen, pak podle čl. III odst. 1 smlouvy o poskytnutí podpory (kterou stěžovatelka k návrhu připojila) činí výše podpory 20 967 316,20 Kč. Z čl. II odst. 2 téže smlouvy vyplývá, že konečný termín pro dosažení očekávaných výsledků akce je 30. 4. 2024. Podle čl. II odst. 3 písm. b) této smlouvy jsou pak výdaje způsobilé pouze do téhož dne. Konečný termín pro dosažení očekávaných výsledků akce a termín způsobilosti výdajů se tedy shodují. Podle čl. 6 výzvy dotace Bergen (kterou stěžovatelka k návrhu taktéž přiložila) pak musí být projekty ukončeny do 30. 4. 2024, což je nejzazší termín způsobilosti projektových výdajů. Ze žalobkyní v této souvislosti uváděného čl. 5.5 výzvy ani z jiného jejího ustanovení nevyplývá, že by bylo možné termín pro realizaci akce bez dalšího jednoduše prodloužit (odkazované ustanovení se obecně týká „změny projektu“). Ustanovení čl. VII odst. 4 smlouvy o poskytnutí podpory, které žalobkyně v této souvislosti také zmiňuje, se pak týká termínu stanoveného v čl. II odst. 2 (tedy termínu pro dosažení očekávaných výsledků), nikoliv termínu stanoveného v čl. II odst. 3 písm. b) této smlouvy (tedy nejzazšího termínu

způsobivosti výdajů). Nelze tedy bez dalšího ani přisvědčit tomu, že by újma způsobená stěžovatelce mohla činit „pouze“ částku 629 019 Kč, jak tvrdí žalobkyně. Podle zatím posledního dostupného soupisu provedených prací (taktéž stěžovatelkou doloženého), tedy za srpen 2023, byly realizovány práce v hodnotě 6 543 998 Kč. Ze shora uvedeného je tedy zřejmé, že v důsledku kasační stížnosti napadeného rozsudku a zastavení realizace projektu skutečně stěžovatelce hrozí újma spočívající v nemožnosti využití dotačních prostředků z výše uvedeného dotačního titulu. V tomto směru kasační soud nepovažuje za nutné (jak žádá žalobkyně), aby stěžovatelka výslovně tvrdila, jak se na ohrožení projektu má nepřiznání odkladného účinku podílet. Z povahy věci je totiž zřejmé, že s ohledem na rozsudek městského soudu by stěžovatelka pozbyla pravomocné rozhodnutí opravňující ji k realizaci projektu. Na výše uvedeném pak nemůže nic změnit ani to, že předpoklad realizace dílčích částí prací má být dle harmonogramu smlouvy o dílo až po 30. 4. 2024.

[20] Co se však týče dalších dotačních titulů (od hl. m. Prahy), zde kasační soud nemohl přehlednout, že stěžovatelka tyto dotační programy (z hlediska konkrétního označení titulu, souvisejících smluv, relevantních termínů apod.) nijak neupřesňuje, a především tvrzenou újmu hrozící v souvislosti s nimi ani nijak neosvědčuje. Není patrné, že tyto dotační programy existují, že z nich bude stěžovatelka (a za jakých podmínek) čerpat jakékoliv prostředky a že by poskytnutí těchto prostředků bylo ohroženo v důsledku nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[21] Újma má v dané věci podle stěžovatelky spočívat i v tom, že by zastavení prací mohlo způsobit materiální škody kvůli probíhajícím pracím přímo v korytu řeky. Toto riziko vyplývá jak ze situační zprávy ke dni 29. 9. 2023, kterou vydal technický dozor stavby (KESAM control, s. r. o.), tak z vyjádření osoby zúčastněné na řízení II) ze dne 12. 10. 2023 (obojí stěžovatelka ke svým podáním přiložila). Žalobkyně zpochybňuje objektivitu situační zprávy vydané technickým dozorem kvůli jeho zainteresovanosti ve věci. V tomto zpochybnění však není nijak konkrétní. Vzhledem k tomu, že se tvrzení v této zprávě v zásadě shodují s tvrzeními osoby zúčastněné na řízení II), soud nemá důvod, aby z této zprávy nevycházel. To, že stavební práce probíhají také v okolí bývalé vlečky (jak poukazuje žalobkyně), neznamená, že neprobíhá stavba v korytu řeky. Vzhledem ke datu situační zprávy (ze dne 29. 9. 2023) i vyjádření osoby zúčastněné na řízení II) (ze dne 12. 10. 2023) kasační soud považuje i tuto újmu v dostatečné míře za osvědčenou. V obecné rovině lze jistě souhlasit se žalobkyní v tom, že se stěžovatelka nemůže nepřerušitelnosti prací „dovolávat donekonečna“. V dané věci se však jedná o první návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, přičemž tvrzení stěžovatelky se týkají časového období blízkého podání návrhu a svědčí jim i stěžovatelkou předložené podklady. Nelze vyloučit, že se do budoucna skutkové okolnosti změní, a tedy odpadnou některé z důvodů pro přiznání odkladného účinku. Lze dodat, že žalobkyně nijak nepodložila tvrzení, podle nichž stěžovatelka již měla dostatečný časový prostor k provedení vhodných opatření.

[22] Přestože Nejvyšší správní soud shledal újmu, jež stěžovatelce v důsledku rozsudku městského soudu hrozí, samo o sobě to ještě nemůže být dostatečné k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vedle posouzení újmy, která by v důsledku nepřiznání odkladného účinku mohla vzniknout stěžovateli, se soud musí zabývat i újmou, která by mohla v důsledku přiznání odkladného účinku vzniknout jiným osobám.

pokračování

[23] Jde-li o případnou újmu jiných osob, v tomto směru se samozřejmě nejprve nabízí možná újma v důsledku přiznání odkladného účinku na straně žalobkyně. K tomu lze předestlat, že relevantní nemůže být obecné tvrzení žalobkyně, že stěžovatelka jí již nyní působí újmu jednáním, které žalobkyně vnímá jako protiprávní. Co se týče tvrzení, podle kterého má být do prostoru kolejíště bývalé vlečky vsypáván, ukládán a hutněn stavební materiál, zde není jasné, jakým konkrétním způsobem to způsobí zásah do bývalé vlečky a v jakém rozsahu, natož aby takový zásah byl nenávratným. Stěžovatelka sama uvádí, že k žádným úpravám samotné bývalé vlečky nedojde a do stávající konstrukce kolejí a pražců nebude nijak zasazeno. Co se týče dřevěných hranolů, ty budou podle stěžovatelky na kolejnicích pouze položeny, aby byl umožněn komfortní přechod. Hřeby se nebudou k pražcům ani jiným částem kolejí připevňovat a povedou přímo do pozemku. Ani z tvrzení o znemožnění průjezdu kola drážního vozidla navíc není zřejmé, že by šlo o nenávratný zásah. V této souvislosti kasační soud zdůrazňuje, že bývalá vlečka je dlouhodobě nefunkční a ze stěžovatelkou přiložené fotodokumentace (z 8. 8. 2023) je patrné, že ani dnes nemohou minimálně části bývalé vlečky projíždět drážní vozidla. Tvrzení o úpravě okolí bývalé vlečky, kvůli které bude vyloučeno obnovení budoucího provozu, je pak postaveno na pouhé spekulaci, že někdy v budoucnu k nějakému obnovení může dojít. Tvrzení, podle kterého bude bývalá vlečka nenávratně poškozena samotnými pracemi, je také pouhou spekulací. Je navíc patrné, že stěžovatelka bere ohled na to, aby do bývalé vlečky samotné nebylo nijak zasahováno, natož působením nenávratným. Svědčí o tom například čestné prohlášení projektanta ze dne 12. 7. 2023 (připojené ke kasační stížnosti), podle kterého byla pro vedení inženýrských sítí pod stavbou kolejí bývalé vlečky zvolena nedestruktivní metoda zemního protlaku, která je šetrná vůči povrchovým vrstvám. Nadto tvrdí mimo jiné to, že bodovým zásahem pod konstrukci kolejí nedochází ke statickým ani jiným změnám, které by měly za následek pozdější negativní dopad na konstrukci. Speklativní je také tvrzení žalobkyně o poškození bývalé vlečky v důsledku návštěv parku. Co se pak týče tvrzení o plánované demontáži trakčního vedení bývalé vlečky, z vyjádření žalobkyně není patrné, jakým konkrétním způsobem by taková demontáž způsobila žalobkyni újmu a v jakém rozsahu.

[24] Byť samozřejmě nelze určitou újmu žalobkyně v souvislosti s realizací projektu vyloučit, v kontrastu se mnohdy hypotetickými či neosvědčenými tvrzeními žalobkyně byla osvědčena reálná hrozba ztráty stěžovatelky, jde-li o finanční podporu v nemalé výši (v řádu mnoha milionů korun). Stejně tak je potřeba zohlednit i riziko (taktéž stěžovatelkou osvědčené) vyplývající z přerušení probíhajících prací v korytě řeky. Lze tedy uzavřít, že v tomto ohledu je újma hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku nepoměrně větší než újma, která může vzniknout žalobkyni v případě jeho přiznání.

[25] Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl ani další tvrzení stěžovatelky. Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. sice hovoří o újmě jiných osob v souvislosti s přiznáním odkladného účinku, nikoliv v souvislosti s jeho nepřiznáním, nicméně tento soud v minulosti již připustil i zohlednění újmy jiné osoby v případě, kdy by došlo k nepřiznání odkladného účinku. Bylo tomu tak například v případě pozbytí oprávnění k řízení motorových vozidel, kdy je osoba blízká závislá na dopravě zajišťované osobně stěžovatelem (usnesení ze dne 10. 4. 2013, čj. 6 As 29/2013-80), nebo v případě povinností cizince vycestovat z území ČR, kdy by tím bylo zasaženo do života jeho rodinných příslušníků (usnesení ze dne 18. 5. 2023, čj. 10 As 97/2023-50). Proto se soud také musel zabývat stěžovatelčiným tvrzením o újmě třetí osoby (TSK), a to v souvislosti s realizací cyklostezek.

V tomto ohledu však lze uvést pouze tolik, že stěžovatelka odkazuje jen na obecná vyjádření v situační zprávě technického dozoru, ze kterých není nijak patrný rozsah újmy v případě zastavení prací. Význam v tomto ohledu (jde-li o poměrování tvrzené újmy) pak nemůže mít ani stěžovatelčina argumentace veřejným zájmem na realizaci projektu.

[26] Jde-li pak o otázku rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem, zde je třeba v obecné rovině předeslat, že zpochybnění přiznání odkladného účinku z tohoto důvodu leží primárně na žalovaném (usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, čj. 52 Ca/2003-144, č. 87/2004 Sb. NSS), zatímco stěžovateli obvykle postačí, bude-li tvrdit, že takový rozpor s důležitým veřejným zájmem nehrozí. V nyní projednávané věci se žalovaný s návrhem na přiznání odkladného účinku ztotožnil. Žalobkyně rozpor s důležitým veřejným zájmem v případě přiznání odkladného účinku spatřuje v tom, že jádrem rušícího důvodu v rozsudku městského soudu je opominutí účastenství, což je podle ní nejzávažnější myslitelná procesní vada. K tomu je však třeba poznamenat, že posouzení toho, zda se o vadu jedná a jaký je její význam pro danou věc, je již otázkou posouzení věci samé. Další rozpor žalobkyně spatřuje v ohrožení zájmu na rozvoji sítě TEN-T. Žalobkyně zde odkazuje na Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1315/2013 ze dne 11. prosince 2013, o hlavních směrech Unie pro rozvoj transevropské dopravní sítě a o zrušení rozhodnutí č. 661/2010/EU. Podle Přílohy II tohoto nařízení je součástí TEN-T také přístav Praha-Holešovice a čl. 16 písm. d) tohoto nařízení pak stanovuje požadavek „propojení infrastruktury vnitrozemského přístavu s železniční nákladní a silniční dopravní infrastrukturou“. Z tvrzení žalobkyně však není patrné, že by daný přístav nebyl s uvedenou infrastrukturou propojený, natož že by obnovení činnosti zde řešené bývalé vlečky byl jediný způsob, jakým by k tomuto propojení mohlo dojít. Nic tedy nesvědčí tomu, že by přiznáním odkladného účinku byl ohrožen veřejný zájem na rozvoji uvedené sítě. Soud proto ani dále nehodnotil, zda je tento veřejný zájem důležitý ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Na výše uvedeném pak nemůže nic změnit ani odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2018, čj. 46 A 1/2016-46, který veřejný zájem na rozvoji uvedené sítě zmiňuje v souvislosti s Politikou územního rozvoje ČR (ovšem opět nikoliv ve vztahu ke konkrétní vlečce, jíž se nynější věc týká). Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

IV.

[27] Nejvyšší správní soud tak ze shora uvedených důvodů návrhu stěžovatelky podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. vyhověl a podané kasační stížnosti odkladný účinek přiznal. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují účinky napadeného rozsudku městského soudu.

[28] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč, a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32]. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení. **Protože stěžovatelka soudní poplatek již zaplatila, znovu jej platit nebude.**

pokračování

[29] Zbývá doplnit, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku je rozhodnutím dočasné povahy a nelze z něj jakkoli předjímat budoucí meritorní rozhodnutí o podané kasační stížnosti (srov. usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS). Rovněž lze dodat, že usnesení o odkladném účinku s ohledem na svůj procesní charakter nezakládá překážku věci rozhodnuté, a proto v případě posunu ve skutkových okolnostech lze o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnout i opětovně, stejně jako lze již přiznaný odkladný účinek i bez návrhu zrušit, odpadnou-li v mezidobí důvody pro jeho přiznání (§ 73 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. listopadu 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu